

Govor predsjedateljice Zajedničkog povjerenstva za ljudska prava, prava djeteta, mlade, useljeništvo, izbjeglice, azil i etiku Aleksandre Pandurević na Konferenciji "Zajedno za djecu Bosne i Hercegovine"

Sarajevo, 03. listopada 2011.

Draga djeco, dame i gospodo, uvaženi predstavnici međunarodnih i domaćih institucija, cijenjeni ministri Savjeta ministara, Vlade Republike Srpske, Vlade Federacije BiH i Brčko distrikta, dragi gosti:

Stručna služba Zajedničke komisije za ljudska prava, prava djeteta, mlade, imigraciju, izbjeglice, azil i etiku Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine, za ovu priliku, pripremila mi je izvještaj o tome šta je Komisija uradila i šta je planirala uraditi na poboljšanju i zaštiti dječijih prava. Ali, ja neću govoriti o tome, jer koliko god da smo uradili – morali smo više, a koliko god da obećamo da ćemo uraditi – obećaćemo malo.

Djeca su naša budućnost, fraza je za koju će mnogi reći da je floskula. Međutim, ovaj današnji skup i, sigurna sam, iskrena želja i spremnost svih ovdje prisutnih da zajedno radimo za djecu, govori da – u zemlji u kojoj postoji mnogo problema, često teško rješivih, u kojoj postoji mnogo jazova, postoji i ono što nas sve spaja – a to su djeca i briga za njih.

Želja da ona rastu u zdravom okruženju, da budu sita, srećna, zaštićena, da im pružimo najbolje uslove za odrastanje, što bolje obrazovanje – najsigurniji je most i najčvrši stub u ovoj zemlji.

I zato djeca jesu budućnost ove zemljena i njen ukras, kao što reče Ljubivoje Ršumović.

Nedavno sam bila na proslavi Dana jedne male opštine, sa jedva 20.000 stanovnika, i moram vam reći da mi je to bio jedan od najljepših dana u ovoj godini jer tamo sam vidjela djecu, osnovne i srednje škole, koja su među najboljim matematičarima i fizičarima na Balkanu. Naša zemlja je možda siromašna u mnogo čemu, ali je zato prebogata nadarenom djecom koja su naš najveći potencijal i zato vas pozivam da svi zajedno čuvamo ovu djecu, da ne dozvolimo da jednog dana stave diplome pod mišku i napuste našu zemlju.

No, nažalost, djeca su i najveće žrtve tranzicije kroz koju prolazimo, i opšte društvene i moralne krize. Više od četvrtine djece u našoj zemlji živi ispod apsolutne linije siromaštva, a oko 19% ispod relativne. Iako je u našem sistemu osnovno obrazovanje obavezno, postoje i ona djeca koja su uskraćena za to pravo, posebno ona iz romaskih i siromašnih, ruralnih porodica, a oko 20% djece ne pohađa srednju školu. Djeca sa posebnim potrebama vrlo često ostaju društveno i socijalno izolovana.

Kao i društvo u cjelini, tako i njegova osnovna ćelija – porodica, prolaze kroz krizu što se manifestuje kroz zanemarivanje djece, njihovo otuđenje, pa i zlostavljanje. Nažalost, crne hronike u medijima su prepune izvještaja o nasilji nad najmlađim. Savremeno društvo, naučno-tehnološki razvoj, pored dobrih, pokazali su i one loše strane – djeca su sve češće žrtve sajber manijaka.

Ovo su samo neki od segmenata dječijih prava gdje moramo uraditi više.

Zato, u ime Zajedničke komisije za ljudska prava, prava djeteta, mlade, imigraciju, izbjeglice, azil i etiku, pozivam sve ovdje prisutne predstavnike institucija BiH, RS, Federacije BiH i Brčko distrikta, da kada trošimo javni novac – pomislimo na one kojima je on najpotrebniji.

Djeca koja su srećna, sigurna, prihvaćena stiču sigurnost u sebe, nauče da otkrivaju ljubav u svemu i postaju društveno korisni ljudi.

Djeca koja su okružena pravednošću, nauče šta je pravda.

Djeca koja osjećaju ljubav i prijateljstvo, shvate da je svijet lijepo mjesto u kome se živi.

Vjerujem da svi mi ovdje želimo da BiH postane pravna, socijalno odgovorna i ekonomski stabilna zemlja, a da bi to postala put je samo jedan – svi zajedno, ne samo danas i ove sedmice, nego čitave godine, treba da se borimo da naša djeca budu zaštićena, okružena pravdom i da osjećaju ljubav. To je najbolja i najisplativija zajednička investicija u budućnost BiH. (kraj)